

Kerekes Ivett Kriszta

AKKOR

Azok az Idők II.-v1.

Copyright © Kerekes Ivett Kriszta 2023

Minden jog fenntartva. A könyv bármely
részletének közzétételéhez a kiadó előzetes
hozzájárulása szükséges.

ISBN 978-963-639-233-8

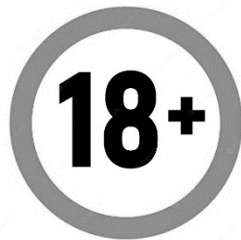
Borítóterv: Kerekes Ivett Kriszta és Vassné

Oláh Anita

Kiadja a HELMA kiadó 2023

**A HELMA Kiadó gondozásában eddig
megjelent könyvek Kerekes Ivett Kriszta
szerzőtől:**

- Azután (ekönyv, nyomtatott könyv)
- Akkor (ekönyv)

A nyomtatást készítette az Europrinting Kft.

Felelős vezető: Endzsel Ernő.

www.europrinting.hu

2043. július

- Ezt nem mondhatod komolyan. – Kapaszkodott meg a Szilícium-völgyi irodában az íróasztala szélében a fiatal férfi.

Végigmérte az előtte ülő teremtest. A kamaszleány látszólag tökéletesen higgadtan, kihúzott háttal trónolt vele szemben. A szögletes, márványfehér, szép csontozatú arca elfordult tőle.

Úgy tűnt, annyira lekötötte az ablakon túli táj, hogy már nem törődött a másik felháborodásával. Kitágult pupillákkal vette szemügyre a sokadik emeleti iroda ablakából látszó San Jose-i látképet.

A szemben álló épületeket és az ég lehetetlenül kék, a hőségtől szinte izzó darabját. Ami itt, bent, a klíma felségterületén csak a fenyegetése árnyékával nyomaszthatta őket. Mintha más nem is létezne, különösen figyelmesen szemlélte az enyhén sötétített üvegen át a dühösen izzó napkorongot. Minden fókuszával. Aztán ezt cáfolandó, rásandított a halvány, szinte fehér pillák közötti, mandula alakú szemével.

Az a kék tekintet olyan hideg volt, mint a jég.

Nem szabadott volna egy ilyen fiatal lánynak, így néznie. Annak a szemnek csillámosnak és puhának illett volna lennie, mint a kerek vállának vagy – a korához képest – meglepően nagy melleinek.

Amik egy félig szétszaggatott, egyszerű fekete trikóba voltak bújtatva. Ami alig ért a köldökéig. Alatta lila sportmelltartó virított. A vállánál kilátszott. A férfi tudta, hogy valahol az asztal rejtekében egy inkább lyukból, mint farmerből álló szürke, hosszú szárú nadrág próbálja eltakarni a már most kerek csípőjű, azonban még nyurga test alsó felét.

Ami fele olyan fenyegetőnek sem tűnt, mint a vintage (vagy éppen kukázott?) halálfejes, kicsit koszlott acélbetétes bakancsa. A teremtest a töredezett körmeivel hátra gereblyézte a nyilvánvalóan festett, kék-rózsaszín haját. Már ki volt fakulva. A jobboldali füle felett magasan felborotválta. Nem illett hozzá. Mégis magabiztosan hordta.

Pont olyan magabiztosan, ahogyan megszólalt:

- Mi van? 2043-ban ekkora dolog egy implantátum? – húzta lenéző mosolyra az egyébként talán túl vékony és halvány rózsaszín száját.

Az asztal mögött ülő biotechnológus felháborodottan kinyitotta a száját. Le akarta teremteni. Aztán észrevette a felkar apró mozgásán, hogy a leány bizonytalanul a nadrág egyik szakadásába kapaszkodott azokkal a nem is nagy, nem is kicsi kezeivel.

Így vett még egy mély levegőt, és békésen kezdte elküldeni:

- Túl fiatal vagy, és egyébként is csak vakokon végzik el ezt a műtétet.

Megállta, hogy megdörzsölje a homlokát, ahogy szokta, amikor kínban van. Valahogy nehéz volt elutasítani ezt a nála öt-hat évvel fiatalabb teremtet. Aki nyilvánvalóan még tizenhét sem volt, nemhogy huszonegy. Ráadásul üvöltött róla, hogy nem látássérült. Márpedig akkor nem sok értelme lett volna egy kísérleti implantátumot ráépíteni az egyik látóidegére. Olyat, ami nem is kamerában végződik, hanem egyfajta második képernyőként működik.

Valószínűleg a kiscsaj egy „szingularitás buzi” lehetett.

A férfi magára szólt, nehogy beletúrjon a hajába, mert emlékezett, hogy reggel egy fél élet volt, mire a Swept-back frizuráját – ami annyira nagyon tetszett a barátnőjének – beállította. Bársonybarna, rövid, sötét pillás szemeivel fáradtan pislogott.

Már az is elég megalázó volt, hogy a projektben – a nyilvánvaló szerepe ellenére – harmadéves biotechnológusként még mindig csak konzultációkat kapott. Azt meg már egyenesen felháborítósnak találta, hogy állandóan hozzá küldték az összes flúgot.

Mélyen beszívta a levegőt, amitől a nem túl széles, inkább szíjas, mint izmos vállalai valamivel nagyobb teret foglaltak el. Annyit nyilvánvalóan nem, hogy a makacs, pimasz teremtet megrettentsék.

Még akkor sem, ha az egyébként a – barátnője szerint csókolni való – szája az egyszerű halovány, bár – hála az indián ősöknek (egy-tizenhatod navaho) – kissé talán rezes arcán most vékony vonallá passzírozódott az ingerültségtől.

A leány is kezdett ideges lenni:

- Miért?! Látókon nem lehet megcsinálni?

Az angolja akcentusossá vált. Talán szláv vagy valami északi hangsúly keveredett bele.

- Meg lehet, de a matuk – utalt ezzel az igen durva szlenggel az idősebb generációra – nem olyan tökösök, hogy meg merjék kockáztatni, hogy egy egészséges elveszítse a látását. Vagy még rosszabb: agyvérzést vagy rákot kaphatsz. Epilepsziássá válhatsz...

A fiatal férfi maga sem értette, honnan vette elő a szelídebb hangját. Főleg, hogy néhány pillanata még üvöltöni lett volna kedve. Ehhez képest, ahogy azok a jégkék szemek felé fordultak, és meglátta bennük a feltétlen figyelmet, valahogy a haragja elpárolgott.

A leányt komolyan érdekelte a szakértői véleménye. Minden idegszálával figyelt rá. Nem csak felületesen, ahogyan a VR uralta világban az emberek képesek voltak, hanem koncentrálni itta a szavait. Ez valahol hízelgett neki. Ezért lehetett, hogy hosszú ujjú kezeit összetámasztva, a baritonját egész barátságossá puhítva, kedvesen kezdte volna elhajtani.

Mivel tényleg veszélyesnek gondolta.

- Akkor küldj tovább egy nem matuhoz! – vont vállat hetykén a kicsike.

Hiába figyelt, valószínűleg nem fogott fel semmit. Talán nem is értette a szakszavakat. Elvégre nem lehetett túl eszes, ha egyedül idejött, hogy megpróbálja magát felírni egy igen kockázatos, viszont annál kísérletibb, és kevés esetben sikeres műtetre.

Úgy, hogy – nyilvánvalóan – semmilyen szüksége nem volt rá.

- Nincsenek nem matu sebészek a komplexumban – biccentett a férfi látszólag együttérzően, mert ezt kifizetődőbb taktikának érezte. – Minek kell neked ennyire ez az implant?
- Azon túl, hogy semmi közöd hozzá?!

Ahogy lendületesen formálta a szavakat, kilátszottak a gyöngyfogai és az apró rózsaszín nyelve, ami szaporán mozgott minden egyes szótagnál. A hegyében egy fémgömb csillant, mikor teljesen váratlanul befejezte:

- Jó lett volna néhány napot nyugiban, tetővel a fejem felett, ágyban tölteni.

A biotechnológus szeme elnyílt. Így már értette a szakadt ruhát. Hogy miért nincs gondviselő mellette. Az akcentust. Úgy gondolta, ő is egy – jobb világ reményében, valószínűleg valamelyik már emberi életre alkalmatlan zónából – ide emigrált fiatal, aki útközben elszakadt a

családjától. Akik annyian voltak, hogy a kormánya már meg sem próbálta rendezni a helyzetüket. Így ezek az elárvult gyerekek vagy boldogultak, ahogy tudtak, vagy az utcán hajléktalanként tengették a napjaikat. Addig, amíg az éhezés, a hideg, a meleg, egy másik hajléktalan vagy valami betegség nem végzett velük.

Vagy amíg valaki be nem gyűjtötte őket.

A férfinak összeszorult a gyomra. Megint eszébe jutott, hogy ennek nem így kellett volna lennie. Hiszen a Földnek fel se kellett volna melegednie, ám – még ha el is rontották, és megtörtént a baj – mindenkiről meg kellett volna próbálni gondoskodni. Főleg az olyan ártatlan majdnem gyerekekről, mint amilyenek a vele szemben ülő teremtés látszott.

Aki most elveszetten összekulcsolta a kezeit az ölében, miközben egész elhalkulva, megadóan pislogott rá:

– Megkérdezhetem még egyszer az implant nevét?

Tényleg csillámos kék volt a szeme, ha elcsendesedtek az érzelmei.

Az asztal túloldalán ülőnek a szíve összecsavarodott:

– Ezért nem jár fizetés. Ne erre jelentkezz! Át tudlak irányítani olyan programba, ahol magas a bérezés, és nem is ilyen veszélyes – mosolygott rá szándéka szerint barátságosan.

Mégis valami rosszat mondott:

– Nem kell a kurva, imperialista pénzed! – szikráztak fel újra ellenségesen a kékségek. – Az kell, hogy a kibaszott nevet mondd, vagy egy sebészt, aki megcsinálja!

A felháborodástól elvékonyodott a hangja. Kislányossá vált. Vagy csak eddig mélyítette, hogy idősebbnek tűnjön, és most kibukott belőle a saját kora? Vadul záporozó szláv – talán orosz – szavak következtek, amiket a férfi nem értett, azonban káromkodásnak tartotta őket.

Az egész fiatalból végtelen lemondás, düh és magány sugárzott.

A biotechnológus elkínzottan sóhajtott. Űzötte az ajtóra pillantott. Eleget balhézott mostanában, hogy nem kap normális feladatot. Már mindenkinek az idegeire ment, ám egyszerűen úgy érezte: huszonegy évesen, ennyi tudással végre valódi kihívásokat szeretne. Nem csak konzultálgatni. Azonban – pont mivel huszonegy éves volt – ezt nem bírta ilyen higgadtan megmondani.

Úgyhogy nem úgy mondta meg.

Ennek ellenére új feladatot nem helyeztek kilátásba, csak egy elbocsátást a gyakornoki pozícióból. Most meg a lány műsorozott. Indulatában már az asztalra is vágott. A gépe nagyot döccent. Az iroda gazdája újra az ajtóra pislogott. Aggódott. Nem tudta, mi lesz, ha most még a berendezést is szétverik. Nem is akarta tudni:

- Na, jó, tudod, mit? Van még egy konzultációm. Addig te egy teával a kezeden szépen leülsz oda a székre, és néma csendben meghúzod magad!

Azzal a gerincirógó zöngével telt a hangja, amit a hisztis nőknél használt. A legtöbbször bejött. Talán most is, mert a teremtés is elcsendesedve, ám még dühében a levegőt vadul kapkodva megtorpant. A melle – a nyilvánvalóan túl szoros fehérnemű alatt is – hevesen hullámozott.

A férfi csak egy fél pillantást vesztegetett rá, aztán a rezzentelen, eltökélt szemeit visszaemelte a fiatalra. Aki belekapaszkodott a magabiztos tekintetbe. A kékségek most úgy rebbentek, mintha egy kismadárka esett volna a szoba fogságába.

Ezen felbátorodva a helyiség gazdája sietve folytatta:

- Aztán szépen hazajössz velem. Ma este, egy zuhany után, tetővel a fejed felett alszol, miután szépen, hosszan, és főként higgadtan kifejtetted nekem, hogy ha a két gyönyörű szemeddel ilyen metszőn bírsz nézni, mégis mi szükséged van egy rossz pótlékra.

Így lehetett, hogy órákkal később a leányka törökülésben a kanapéjára telepedve ücsörgött egy kólával a kezében. Amibe még kért cukrot. Undorító volt, azonban a férfi nem érezte úgy, hogy pont ezt szeretné ma megharcolni:

- Nos, kedves Szonja, most jön az, hogy mesélni kezdesz – dőlt hátra látványosan a legmesszebb lévő fotelben.
- Nincs mit mondanom, kedves Tom... – nyomta meg hasonló hangsúlyban a nevét. – Kell az az implant, de nem a pénz miatt – vont vállat.

Őrjítően hanyag és lekicsinylő volt a mozdulat. A házigazda nem tudta, mit kéne vele csinálni. Hiszen melyik tizenéves nem hiszi azt, hogy

ő mindent jobban tud? Csakhogy a kislány nagyon eltökéltnek tűnt, hogy kizsaroljon egy olyan műtétet, aminek több a kockázata, mint az előnye.

Ő mondhatta ezt, elvégre ő tervezte a beültetendő szerkezetet.

A legjobb tudása szerint, viszont egyszerűen még mindig túl sok ismeretlen tényező volt az egyenletben, hogy igazán jó munkát végezhesen. Mindezekon túl fogalmuk sem volt, milyen a hosszú távú hatása a testen belüli sugárzásnak. Egy szem nem egy tablet, amit bármikor letehet vagy kikapcsolhat az ember.

- Mégis azt mondd, hogy nagy dolog tetővel a fejed felett aludni – próbált máshonnan közelíteni a házigazda.
- Azt – kortyolt nagyot az egész biztosan hányingerkeltően gejl italból.
- Miért nincs lakásod, ha nem a pénz hiányzik?
- Mert rohadt nehéz felnőtt nélkül kivenni, és állandóan zaklatni kezdenek a főbérlők. Nemrég léptem le egyből...

Tom alaposabban megnézte magának a teremtet, aki határozottan azt állította, hogy egy ideje már egyedül élt. Elhitte, hogy ha az ember nem képes legális úton megoldani, akkor a kivehető ingatlanok tulajdonosai előbb-utóbb kíváncsiak lesznek. Legalább arra, hol vannak a szülők. Vagy, hogy ki a csini fiatal, aki ott lakik.

Ahogy ő is az volt:

- A szüleid? – hanyag vállvonás válaszként. – A gondviselőid?
- Remélem, már a föld alatt rohadnak – szorult meg a szép száj.

A férfi kínlódva sóhajtott. Ez sem volt ismeretlen, még ha ő közelről nem is látott ilyet. 2015-ben elkezdődött az európai migrációs válság. A 2019-es COVID járványra elkövetkező, '22-es ukrán-orosz háború követő '23-as török földrengés után egyre-másra jöttek a csapások és tragédiák, amikben egyre több gyermek árvult el.

Sajnos nem csak a jó emberek fogadták őket örökbe.

A legjobb eset még az volt, ha a nevelési segínyt zsebre rakták, miközben a gondozottak szeretet nélkül, viszont tetővel a fejük felett és étellel a gyomrukban tengették a napjaikat. Azonban a legtöbbször nem ez volt. Inkább gyermekmunka, pedofilizmus, sőt egyenesen prostitúció várt

rájuk. Tom nagyon is el bírta képzelni, hogy egy ilyen szép kislányt valaki megkíván. Még akkor is, ha olyan elutasítóan tudott nézni, mint a vendége.

- Továbbra sem értem, minek neked ez az implantátum. Hiszen tökéletesen látsz – húzta meg kényszeredetten a jeges vizét a felnőtt.

Alig ment a légkondicionálója. Vagy harminckét Celsius fok volt a lakásban. Nem csak azért, mert spórolt, hanem mert nem érezte igazságosnak, hogy ennél több erőforrást magára pazaroljon.

- Mert kell – felelt egyszerűen a leányka. – Hasznos. Egy képernyőt hordanék a fejemben! Vagyis inkább egy egész számítógépet. Ami különállóan is használható lesz, ha valaki kitalál majd egy implantot, amivel gépelni lehet. És ez hamar el fog jönni – mosolyodott el lelkesen.
- Egyetértek veled, de ki kéne várnod, hogy kiforrja magát a dolog. Majd megcsináltatod, amikor biztonságos – keresztezte a hosszú lábát.
- Nekem már most szükségem van rá. – Eltökéltnek tűnt.
- Miért? Mi vagy te? Titkos ügynök? Kém? Szuperhős?
- Egyszarvú – rántotta le az italt.

Láthatólag elégedetten. Tom helyette is érezte, ahogyan összetapad a szája, pergamenné válik a nyelve, és felfordul a gyomra. Mégsem törődhetett ezzel, mert a furcsa szavon töprengett. Próbált rájönni, mire hasonlít, amit a – nyilvánvalóan nem angol anyanyelvű – teremtés ehelyett ki akart mondani.

Semmi nem jutott eszébe:

- Kifejtenéd?
- Ritka, mutáns szörnyeteg, ami mégis megmenti a világot – vont vállat.

Tomnak beugrott egy beszéd. Egy rövid, akcentussal elmondott üzenet, amelyet csupán tíz percig sugároztak a világon. A Nagy Áramszünet alatt. Tavaly. Azalatt, amit egy hacker csoport csinált, hogy felhívja a globális környezeti problémákra a figyelmet. Ami alatt mindenhol, kivétel nélkül minden áramszolgáltatás leállt. A vasúti váltórendszerek. A kórházak. A szellőztető rendszerek.

Több millió ember halt meg, mire vége lett.

Habár a szám a világ népességéhez képest elenyésző maradt, így is szörnyű felháborodást váltott ki. Még hónapokig mindenki az esetet és a beszédet emlegette. Ami így fejeződött be:

„...mindenki lehet egyszarvú. Mindenki lehet világmegváltó szörnyeteg. Sőt! Mind azokká kell lennetek, különben együtt halunk meg.”

Mennyi lehetett akkor a kamasz? Tizenhárom-tizennégy? Esetleg tizenöt? Nyilvánvalóan túl fiatal volt, hogy részt vegyen ebben, vagy akár csak megértse a valódi jelentőségét. Ennek ellenére valószínűleg annyira lenyűgözte, hogy ő is erre vágyott.

Tom tulajdonképpen nem tudta kárhóztatni. Az a beszéd benne is nyomot hagyott. Vagy tucatszor meghallgatta a recsegő, gépi hangot. Még a torzságon keresztül is annyira megkapónak bizonyult, hogy már komolyan beszélni kezdtek a változásról. Persze, változtatni senki nem változtatott, de akkor is. Már a diskurzus is nagy dolog volt.

Szonja törökülésbe húzta a lábait. A lyukas zoknijából kilátszott a bokája bőre. Arcát enyhén félrebillentette, úgy figyelte. Tökéletesen üresnek tűntek a vonásai. Mintha egy szépséges, életnagyságú babát raktak volna a kanapéra. Ahogyan koncentrált, szinte a légzést is abbahagyta.

Aztán láthatóan elunta, és kibújt belőle az igazi kora:

– Ajánlhatok bármit, hogy segíts nekem?

Elmagasodott a hangja. Ebből lehetett tudni, hogy nyűgössé vált.

– Ahhoz meg kéne, hogy győzz engem – sóhajtott Tom.

– Aj... ne már! – nyafogott.

Majd tökéletesen félreértve a szituációt, elkezdte lerángatni a trikóját. A házigazda kifakult a rezes színe alatt. Egy röpke pillanatig eltöprengett azon, milyen élete lehetett a teremtsnek, ha azt hitte, ezt várja tőle? Aztán inkább iszonyodva abbahagyta a gondolatmenetet, ami túl megterhelő volt lelkileg, hogy a végére érve alaposan megértse. Sietve megrázta a fejét:

– Nehogy levetkőzz nekem!

Egészen rekedtté vált a megrázkódtatástól.

– Akkor, mit akarsz tőlem? – húzódott össze gyanakodva Szonja szeme, miközben visszavette a felsőjét. – Ruhában akarod csinálni?

- Csak meg akarom érteni, hogy miért tennél ilyet – csúszott hátrébb fizikailag is.
- Mert enélkül nem tudok rendesen haladni a tervemmel.
- Ami, mi is lenne?
- Megmentem a világot – rángatta tovább a vállát. – De már mondtam.

Tom nyitotta a száját, hogy együttműködően nevetni kezdjen. Aztán becsukta. A beszélgető partnere ugyanis nem viccelt. Ahogy ott ült, a kanapén, úgy tűnt, mintha márvánnyá vált volna. Olyan keménynek látszott. Olyan eltökélten meredt a szemébe.

A férfi rájött, hogy logikusnak látszó érvek nélkül nem beszél le:

- Nézd, ez a technológia ugyan nagyon jó, de még veszélyes – csóválta meg a fejét.
- Ha nagyon jó, miért veszélyes?
- Mert nincs elég tapasztalat, hogyan működik.
- Nem vagy rá kíváncsi?

Dehogynem. Azonban nem egy emberélet árán. Különösen akkor nem, ha az egy fiatalé. Pláne nem, ha egy olyan fiatalé, akiért a férfi már most szimpátiát érzett. Elgondolkodva pillantott rá.

Szonja kék szeme cinkosan villant:

- Tisztában vagyok vele, hogy te tervezed. Visszakövettem a cikkhez mellékelt rajzon a vízjelet – mosolygott rá őszinte csodálattal.

Tom nem értette, miért számít, valahogy mégis dagadt a melle a ki nem mondott dicséretre. Amit egy majdnem idegen kamaszlány – aki nem is értett a témához – mondott neki. Talán pont ezért. Aki még beszélt:

- Én nem félek. Nem érdekel, hogy mit kezd vele valaki, aki használni is tudja? Nem csak egy csomó, félig bénult agyú öreg?
- Szonja...

A biotechnológus szégyenkezve állapította meg, hogy vágyakozó a hangja. Nem volt csoda. Melyik feltaláló ne lett volna kíváncsi erre?

- Ha féltesz, építsd be nekem te! – billentette félre az állát a teremtés.
- Akkor biztos lehetsz benne, hogy a legjobb munkát végzik – duruzsolt.

- Vannak nálam sokkal jobb sebészek... Én elsősorban a hardverhez értek... – kínlódott.
- És lelkiismeretesebbek? – Ahogy lemélyült a hangja, szinte cirógatott.

Tom elgondolkodott, hogy épp manipulálni próbálja, vagy ez a változékonyság még kamaszkori sajátosság. Ez biztonságosabb téma volt, minthogy miért érzi a gerincén végigcsúszni a szavakat.

- Valójában, hány éves vagy? – próbált valami megfogható témát találni.

A férfi nem bírta ki, és kínjában beletúrt a hajába. Rájött, hogy most tette tönkre a frizuráját, ám nem érdekelte. Úgyse volt itt a barátnője, és ma már nem tervezett kimenni a lakásból. A leánytól, aki pedig úgy nézett ki, mint egy tépett veréb, álszent lett volna a kritika.

- Tizenöt múltam – felelt Szonja. Úgy hangzott, mintha negyvenet mondott volna.
- Gyerek vagy még. Egy életre tönkre mehetsz ebben.
- Meddig lesz életem, ha valaki nem menti meg a Földet? – előre tenyerelt. – Na! Ne kérsd magad! Tudom, hogy te is akarod!

A pokolból mászott elő ez a teremtés, hogy így belelátott a fejébe? Hogy pont azokat a mondatokat és érveket hangoztatta, amik rágták a másik belsejét? Az idősebbet már az is eléggé bántotta, hogy egy műtétet sem nézhetett meg.

Az meg egyenesen kínozza, hogy mindig csak olyan eseteknek adták meg az engedélyt, ahol ötven pluszos, lelassult, félig agyhalott múmiák voltak az alanyok. Biztos volt benne, hogy teljesen más lehetőségeket nyújtana egy ilyen implantátum, ha egy fiatal, gyors agy használhatná. Amilyen a lányé volt. Aki most leguggolt elé, hogy alulról figyelje az arcát. Aztán egyszer csak felnyújtotta a jobbját. Régimódi, férfi mozdulattal, hogy kezet rázzanak:

- Tőlem tarthatjuk titokban, és kifizetem a munkádat – lebegett előtte az édes, pokoli kísértés. Rebbenő, törött körmű ujjakkal.
- Miért érzem úgy, hogy most írtam alá a halálos ítéletem? – fogott bele a kézbe.